

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/37/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4118206332
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4118206332.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Olivera Kolenčíka a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v spore žalobcu: Obec Veľké Zálužie, Obecná 955, Veľké Zálužie, IČO: 00 308 595, zastúpený Mgr. Ľudmilou Krajínčákovou, advokátkou so sídlom Jána Hollého 1468/1, Veľké Zálužie, proti žalovanej: A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. XXXX, E. F., zastúpená: JUDr. Adriana Pukaj Kerestéšová, advokátka so sídlom v Nitre, Kmeťkova 23, o zaplatenie 6 300 eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 17. septembra 2018, č. k. 10C/65/2018-317, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanej voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e:

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie podľa § 12 zák. č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, ďalej iba „CSP“) rozsudkom zo dňa 17. 09. 2018, č. k. 10C/65/2018-317, pri právnom posúdení podľa ust. § 1 ods. 2 písm. a/, § 2 ods. 1, 2, § 1 ods. 4, § 13 b písm. b/ zák. č. 552/2003 Z. z., o výkone práce vo verejnom záujme, § 1 ods. 6, § 76 ods. 1 písm. a/, § 76 ods. 5, § 222 ods. 1, 2, 3 a 6 zák. č. 311/2001 Z. Z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“) a § 39 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej iba „OZ“) uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 6 300,- eur v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. O náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 2 a § 262 ods. 2 CSP tak, že čiastočne úspešnému žalobcovi v konaní priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,75 % voči žalovanej. O výške týchto trov rozhodne vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

3. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, prvoinštančný súd mal v konaní za nesporné, že žalovaná bola v pracovnom pomere u žalobcu od 03. 03. 2003 do 26. 12. 2010 a od 03. 01. 2007 bola vymenovaná za prednostku Obecného úradu vo Veľkom Záluží, ktorú funkciu vykonávala až do ukončenia pracovného pomeru. Vzhľadom k tomu, že žalovaná vykonávala práce vo verejnom záujme, je potrebné na daný pracovnoprávny vzťah aplikovať zák. č. 552/2003 Z. z., a iba subsidiárne príslušné ust. Zákonníka práce. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, tak ako bol obsiahnutý v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 26. 02. 2018, č. k. 5Co/27/2017-298 (§ 391 ods. 2 CSP) uviedol, že účastníkom konania podľa § 76 ods. 1 Zákonníka práce nič nebránilo v uzatvorení dohody, ktorou by boli rozšírené dôvody poskytnutia odstupného žalovanej nad rámec citovaného ust. Zákonníka

práce. V konaní nebolo sporným ani vyplatenie odstupného žalovanej v sume 6 300,- eur dňa 20. 12. 2010 (mimo výplatného termínu) vo výške šesťnásobku jej priemerného mesačného platu, a to na základe dohody o skončení pracovného pomeru.

4. Zákonník práce určuje v prípade odstupného podmienky jeho poskytnutia a zároveň aj minimálnu výšku tohto nároku. Zákon č. 552/2003 Z. z., o výkone práce vo verejnom záujme vo svojom ust. § 13b písm. b/ stanovuje maximálnu hranicu tohto nároku a nepriamo aj špecifickú podmienku odstupného nad rámec stanovený Zákonníkom práce, ktorou je existencia platnej podnikovej kolektívnej zmluvy. Predmetné ustanovenie je kogentné a nepripúšťajúce žiadne odchýlky. V konaní nebolo sporným to, že žalobca na inkriminované obdobie nemal uzatvorenú podnikovú kolektívnu zmluvu. Zvýšenie odstupného žalovanej potom nemohlo byť dojednané v súlade s ust. § 13b zák. č. 552/2003 Z. z.

5. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že dohoda o vyplatení šesťmesačného odstupného obsiahnutá v dohode o skončení pracovného pomeru je pre rozpor s obsahom ustanovení § 39 a § 41 OZ, neplatná. Žalovaná je následne povinná bezdôvodného obohatenie podľa § 222 Zákonníka práce vydať žalobcovi. Žalobca má však právo bezdôvodné obohatenie od žalovanej žiadať iba s poukazom na ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce, t. j. ak žalovaná vedela alebo musela z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené. Z uvedeného dôvodu skúmal existenciu takýchto okolností.

6. Samotná žalovaná sa v konaní bránila tým, že odstupné prijala v dobrej viere, nakoľko dohodu o skončení pracovného pomeru vypracovala advokátska kancelária s výnimkou výšky odstupného, čo ponechali na rozhodnutí starostu. Žalovaná predmetnú dohodu konzultovala spolu s advokátskou kanceláriou, a preto bola toho názoru, že je všetko v súlade so zákonom. O vyplatenie odstupného mimo výplatného termínu vôbec nepožiadala.

7. Súd prvej inštancie mal v tomto spore ďalej za preukázané, že žalovaná u žalobcu pracovala v pozícii vedúceho personálneho útvaru a aj prednostu, čo znamená, že okrem Zákonníka práce mala poznať a podľa jej vyjadrenia aj poznala zák. č. 552/2003 Z. z., o výkone práce vo verejnom záujme. Takisto žalovaná musela mať vedomosť o neexistencii kolektívnej podnikovej zmluvy u žalobcu, pričom v kontexte uvedených dôvodov musela vedieť, že dohodnuté odstupné (jeho výška) v jej prípade nie je správne, resp. dohodnuté platne.

8. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a žalobu voči nej zamietol. Zároveň požiadala priznať náhradu prvoinštančných a aj odvolacích trov. Eventuálne navrhla predmetný rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V podanom odvolaní poukázala na existenciu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 psm. f/ a h/ CSP. Uviedla, že v tomto konaní sa vlastne žalobca dovoľáva neplatnosti právneho úkonu, ktorý sám spôsobil. S poukazom na ust. § 17 Zákonníka práce platí, že neplatnosť právneho úkonu nemôže byť zamestnancovi na ujmu, ak neplatnosť nespôsobil sám. Touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Žalobca v konaní ani neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že žalovaná ako zamestnankyňa vedela alebo musela z okolností predpokladať, že jej vyplatené odstupné bolo nesprávne určené, resp. omylom vyplatené. Žalovaná opakovane aj v podanom odvolaní zdôrazňuje, že po prijatí odstupného od žalobcu konala dobromyseľne. Napriek platnosti zásady, že súd pozná právo, výklad zákona č. 552/2003 Z. z., nebol známy ani prvoinštančnému a ani odvolaciemu súdu pri rozhodovaní danej veci. Ako osoba bez právnického vzdelania skutočne nevedela, že ustanovenia predmetného (špeciálneho) zákona, podľa ktorého v kolektívnej zmluve možno dohodnúť odstupné maximálne do výšky dvoch funkčných plátov, je potrebné vykladať tak, že vyššie odstupné než minimálne stanovené v Zákonníku práce možno dohodnúť pri zamestnancoch vykonávajúcich prácu vo verejnom záujme iba v kolektívnej zmluve, a to iba do výšky dvoch alebo piatich funkčných plátov. Žalobca vyplatil odstupné aj G. G. H., I., ktorá je v súčasnosti prednostom jeho obecného úradu, a to vo výške dvojnásobku jej platu, avšak neplatnosť dohody žalobca nenamietal, a ani sa nedomáhal voči tejto zamestnankyni vydania bezdôvodného obohatenia. Vedomosť zamestnanca o tom, že plnenie mu nepatrí alebo mu bolo poskytnuté omylom sa neprezumuje, ale zamestnávateľ, ktorý sa domáha vrátenia plnenia, preto musí preukázať (on má dôkazné bremeno), že zamestnanec vedel alebo z okolností musel predpokladať, že mu vyplatená suma nepatrí. K tomu dala do pozornosti odvolacieho súdu rozhodnutie KS V Banskej Bystrici sp. zn. 12CoPr/4/2016 zo dňa 27.02.2018.

9. Písomné vyjadrenie k žalovanou podanému odvolaniu nebolo zo strany žalobcu podané.

10. O podanej žalobe žalobcu prvýkrát rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 22. 05. 2013, č. k. 10C/33/2012-80, a to tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 6 300,-eur a v zostávajúcej časti podanú žalobu zamietol. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že dohoda o vyplatení odstupného bola v tejto časti neplatná, pre jej rozpor s ust. § 76 ods. 1 Zákonníka práce, pretože žalovaná musela vedieť, že takéto odstupné jej nepatrí. Nebola dobromyseľná. V zamietajúcej časti predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť.

11. Odvolací súd rozhodujúc o podanom odvolaní žalovanej proti tomuto rozsudku svojim rozsudkom zo dňa 09. 04. 2014, č. k. 5Co/281/2013-244 v poradí prvý vyhovujúci rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 22. 05. 2013, č. k. 10C/33/2012-80 v jeho vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol. V odôvodnení uviedol, že dohoda o odstupnom je prejavom autonómnej vôle zmluvných strán a neodporuje § 76 ods. 1 Zákonníka práce. Žalovaná, ktorá nemá vysokoškolské vzdelanie z oblasti práva, preto v danom prípade nemohla byť nedobromyseľná.

12. Dovolací súd rozhodujúc o podanom dovolaní žalobcu proti rozsudku KS v Nitre zo dňa 09. 04. 2014, č. k. 5Co/281/2013-244 svojim prvým rozhodnutím zo dňa 29. 11. 2016, č. k. 5Cdo/377/2014-285 podané dovolanie žalobcu považoval za dôvodné s tým, že zrušil rozsudok KS v Nitre zo dňa 09. 04. 2014, č. k. 5Co/281/2013-244 a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia NS SR uviedol, že hoci podľa § 76 ods. 1 Zákonníka práce si zmluvné strany mohli dohodnúť aj vyššie odstupné, tak daný pracovnoprávny vzťah sa mal posudzovať podľa zák. č. 552/2003 Z. z., konkrétne § 13b tohto zákona, pretože žalovaná vykonávala prácu vo verejnom záujme. V § 13b cit. zák. je stanovená maximálna hranica odstupného, a nepriamo aj špecifická podmienka poskytnutia odstupného nad rámec stanovený Zákonníkom práce. Toto ustanovenie je kogentné, nepripúšťajúce žiadne odchýlky. Dovolací súd vytkol odvolaciemu súdu aj to, že nevenoval pozornosť ostatným okolnostiam uzatvárania dohody o skončení pracovného pomeru.

13. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) svojím uznesením zo dňa 26. 02. 2018, č. k. 5Co/27/2017-298 zrušil odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 22. 05. 2013, č. k. 10C/33/2012-80 a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ako hlavný dôvod k zvoleniu tohto procesného postupu uviedol nesprávnu aplikáciu hmotnoprávneho predpisu, ktorým má byť v danom prípade zák. č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, a iba subsidiárne sa má aplikovať Zákonník práce.

14. Následne súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom dňa 17. septembra 2018, č. k. 10C/65/2018-317 (t. j. rozhodnutím, ktoré je predmetom tohto odvolacieho prieskumu), ktorý odvolací súd, svojím v poradí tretím rozsudkom zo dňa 29. januára 2020, č. k. 5Co/18/2019-334 v spojení s dopĺňajúcim rozsudkom zo dňa 4. marca 2020, č. k. 5Co/18/2019-342, potvrdil z dôvodu preukázania nedobromyseľnosti žalovanej, pokiaľ ide o prevzatie (vyplatenie) šesťmesačného odstupného v sume 6 300,- eur, čím bol daný dôvod pre vyhovie žalobnému návrhu žalobcu ohľadne zaplatenie žalovanej sumy s poukazom na ust. 226 ods. 6 Zákonníka práce. Z dôvodu podaného dovolania zo strany žalovanej proti predmetnému rozsudku Krajského súdu v Nitre, dovolací súd uznesením zo dňa 28. februára 2023, sp. zn. 9Cdo/26/2021 rozsudok odvolacieho súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení v poradí tohto druhého uznesenia dovolací súd skonštatoval dôvodnosť a zároveň aj prípustnosť podaného dovolania žalovanou, pričom napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 a § 450 CSP zrušil s následným vrátením veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Záverom dovolací súd poukázal na jeho záväzný právny záver v zmysle § 455 CSP rezultujúci z jeho uznesenia pre odvolací súd.

15. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie v danej prejednávanej veci bolo podané oprávnenou osobou v rámci zákonnej lehoty pre podanie odvolania v zmysle § 362 ods. 1 CSP, preskúmal napadnutý rozsudok, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Následne odvolací súd podané odvolanie zo strany žalovanej vyhodnotil za opodstatnené, s rozhodnutím o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

16. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pre súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 3 veta prvá Zákonníka práce, neplatnosť právneho úkonu nemôže byť zamestnancovi na ujmu, ak neplatnosť nespôsobil sám.

Podľa § 76 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ skončí pracovný pomer výpoveďou z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. a/ alebo b/, alebo z dôvodu, že zamestnanec stratil vzhľadom na svoj zdravotný stav podľa lekárskeho posudku dlhodobú spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu, alebo dohodou z tých istých dôvodov, patrí pri skončení pracovného pomeru odstupné v sume najmenej dvojnásobku jeho priemerného mesačného zárobku. Ak pracovný pomer zamestnanca trval u zamestnávateľa najmenej päť rokov, patrí mu odstupné v sume najmenej trojnásobku jeho priemerného mesačného zárobku.

Podľa § 222 ods. 1 Zákonníka práce, ak sa zamestnanec bezdôvodne obohatí na úkor zamestnávateľa alebo ak sa zamestnávateľ bezdôvodne obohatí na úkor zamestnanca, musí obohatenie vydať.

Podľa § 13b písm. b/ zák. č. 552/2003 Z. z., o výkone práce vo verejnom záujme, v podnikovej kolektívnej zmluve možno dohodnúť zvýšenie odstupného najviac o dvojnásobok funkčného platu alebo priemerného mesačného zárobku.

Podľa § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

17. Odvolací súd vychádzajúc zo svojej zákonnej povinnosti skúmať, či zo strany žalovanej napadnutý-vyhovujúci rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom výskytom niektorej z procesných väd zakotvených v ust. § 389 ods. 1 CSP dospel k záveru, že predmetný rozsudok žiadnou z procesných väd v citovanom ustanovení zakotvenou netrpí. Vzhľadom k uvedenému, pri nevezhľadnutí podmienok pre potvrdenie a ani pre zrušenie napadnutého rozsudku, vo vzťahu k tomuto odvolací súd aplikoval procesný postup podľa § 388 CSP majúci za následok zmenu napadnutého rozsudku tak, ako vyplýva z výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu.

18. Odvolací súd v rámci prebiehajúceho odvolacieho konania vyvolaného podaným odvolaním žalovanej smerujúcom proti vyhovujúcemu rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 17. 09. 2018 č. k. 10C/65/2018-317, pri viazanosti záväzným právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP), tak ako bol obsiahnutý vo vyššie citovanom uznesení dovolacieho súdu uvádza, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o uplatnenom žalobnom nároku žalobkyne v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, na ktorý následne dôvodne aplikoval ním odcitované ustanovenia špeciálneho právneho predpisu (zák. č. 552/2003 Z. z., o výkone práce vo verejnom záujme), všeobecného právneho predpisu pracovného charakteru (Zákonníka práce) a všeobecného predpisu hmotnoprávnej povahy (Občianskeho zákonníka) bližšie špecifikované v rámci bodov 12 až 24. odôvodnenia napadnutého prvoinštančného rozsudku. Takisto aj proces hodnotenia dôkazov predložených stranami v tomto spore je potrebné vyhodnotiť za plne súladný s obsahom ust. § 191 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 CSP, čo znamená, že všetky dôkazy, ktoré mal súd prvej inštancie k dispozícii v danom spore, tento prejednal jednotlivo a zároveň aj v ich vzájomnej súvislosti, a to s prihliadnutím na všetko, čo vyšlo počas sporu najavo.

19. Na margo prijatej procesnej zmeny podľa § 388 CSP, ktorá sa prejavila v zamietnutí podanej žaloby žalobkyne ako nedôvodnej, odvolací súd poznamenáva, že táto bola vyvolaná nesprávnym výkladom obsahu ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce v nadväznosti na obsah ust. § 13 písm. b/ zák. č. 552/2003 Z. z., zo strany súdu prvej inštancie, ktorý výklad citovaných ustanovení nereflektoval na špecifická danej prejednávanej veci. Z týchto špecifik, resp. záverov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie bolo správne zistené a zároveň aj posúdené, že dohoda o odstúpnom obsiahnutá v rámci dohody o skončení pracovného pomeru je absolútne neplatnou kvôli jej rozporu s ust. § 13b písm. b/ zák. č. 552/2003 Z. z. V prejednávanej veci zo záverov vykonaného dokazovania okrem iného vyplýva aj tá skutočnosť, že žalovaná sa popri žalobcovi podieľala na vyhotovení obsahu podmienok dohody o skončení pracovného pomeru a zároveň aj dohody o vyplatení šesťmesačného odstúpného žalovanej, pričom uvedenými súdmi obidvoch stupňov (prvoinštančným a aj odvolacím) v tomto smere s poukazom na obsah ust. § 17 ods. 3 Zákonníka práce nebola venovaná náležitá pozornosť. V tejto súvislosti sa dopustil pochybenia ohľadom právneho posúdenia aj odvolací súd, ktorý v rámci odôvodnenia v poradí tretieho rozhodnutia (rozsudok zo dňa 29. 01. 2020 č. k. 5Co/18/2019-334 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 04. 03. 2020 č. k. 5Co/18/2019-342) na jednej strane skonštatoval osobnú účasť žalovanej na kreovaní podmienok obidvoch dohôd (o skončení pracovného pomeru a vyplatení šesťmesačného odstúpného), pričom na druhej strane napriek konštatovanému spôsobeniu neplatnosti dohody o odstúpnom žalobcom a žalovanou nevzhladol dôvod k aplikácii ust. § 17 ods. 3 Zákonníka práce na danú prejednanú vec.

20. Vychádzajúc zo samotnej hypotézy ust. § 17 ods. 3 Zákonníka práce je možné prijať ten záver, že táto právna norma je svojím spôsobom zabezpečením zvýšenej ochrany zamestnanca v tých prípadoch (pracovnoprávných vzťahoch), keď neplatnosť pracovnoprávneho úkonu nespôsobil výlučne iba zamestnanec, pričom takáto neplatnosť pracovnoprávneho úkonu bola spôsobená aj zamestnávateľom, t. j. obidvoma subjektmi daného pracovnoprávneho vzťahu. V danom prípade závery vykonaného dokazovania jednoznačne preukazujú účasť obidvoch strán tohto sporu, t. j. žalobcu a žalovanej na kreovaní podmienok neplatnej dohody o vyplatení šesťmesačného odstúpného pre žalovanú, ktorá bola obsiahnutá v rámci dohody o skončení pracovného pomeru, a preto pri aplikácii ust. § 17 ods. 3 Zákonníka práce na daný právny vzťah a následnom spravodlivom usporiadaní právnych vzťahov medzi ich účastníkmi, bolo potrebné podanú žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

21. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o uplatnenom žalobnom nároku žalobcu v naznačenom smere nepostupoval, čím sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré odvolací súd v rámci tohto odvolacieho konania korigoval zavedením procesného postupu v zmysle § 388 CSP majúceho za následok zmenu odvolaním zo strany žalovanej napadnutého rozsudku s tým, že žaloba žalobcu bola zamietnutá.

22. O náhrade trov konania (prvoinštančných a odvolacích) rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 a § 396 ods. 1, 2 CSP tak, že nárok na ich náhradu v plnom rozsahu priznal úspešnej žalovanej v tomto spore proti neúspešnému žalobcovi.

23. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2, § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že pri zohľadnení čiastočného úspechu strán tohto sporu v dovolacom konaní, žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania. O výške priznaných nárokov na náhradu trov konania (prvoinštančných, odvolacích a dovolacích) rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

24. Toto rozhodnutie prijal odvolací súd pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).